

Zombi-Lasarus?

Hannu Rantala kirjoitti viikko sitten upeasti syksystä ja kuvasi sen avulla iän karttumisen mukanaan tuomaa todellisuutta elämän rajallisuudesta.

Minä kirjoitan Lasaruksesta ja neljänkympin kriisistä. En tiedä, voiko pahempaa tai rajumpaa kriisiä elämälle olla, kuin kuoleminen. Kriisistä sanotaan, että se on mahdollisuus muutokseen. Lasaruksesta tulevaisuuden suunnitelmat pysähtyivät hautaholviin. En todellakaan tiedä, mitä henkiin herännyt koki kuoleman jälkeen, mutta hänestä Raamatun mukaan tuli edelleen elävä ihminen. Aikamoinen neljänkympin kriisi.

läästä riippumatta tapahtuu jokaisena päivänä pieni hyvä kuolema. Se on uni, jossa olemme levossa uutta odottaen. Jokainen tietää, että jos unen kanssa on ongelmia, elämä on kammottavaa. Oli ikäsi sitten alkava vanhuus tai neljänkympin keskivaihe, olet Jumalan luomus. Ihmisen elämään kuuluu kuolema. Oikeastaan, se luo merkityksen elämälle.

Nyt 43-vuotiaana tuntuu jotensakin hyvältä se, että takana on jo kilometrejä ei pienet tuulet heilauta. Samalla on mukava ajatus, että paljon on jäljellä. Ehkä jopa enemmän kuin mitä takana. Lasaruksesta ei tullut zombi. Hänestä tuli jälleen oma itsensä kuolleista herättyään. ”Hän haisee jo”, sanoivat ihmiset. Ei haissut.

Jokainen meistä saa yhden elämän. Lasaruksen kohtaloa en kyllä toivoisi kenellekään. Yksi kerta riittää. Kuten Eino Leino runoili Laulajan laulussa: ”Saimme me Luojalta langat vain ja Luojalta käskyn PUNO!”

Veikko Ahonen, Orimattilan seurakunnan pappi